

ΕΛΛΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΤΕΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 147 (42)

ΑΘΗΝΑΙ.— ΠΕΜΠΤΗ 22 ΙΟΥΛΙΟΥ 1910

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ Ι (ΠΛΑΤ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

ΤΕΡΨΕΙΣ & ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΚΑΖΑΝΗΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΛΙΔΕΣ ΛΟΥΟΜΕΝΑΙ ΚΑΙ ΑΣΚΟΥΜΕΝΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΛΥΜΒΗΜΑ

Τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας εἶνε ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀλλὰ τὸ πρόβλημα τῆς ἡμέρας εἶνε: ἂν ἐπέτυχε περισσότερον ἢ ἑκατάδρις ἀπὸ τὰ «Πανυθῆναια». Οἱ περισσότεροι εἶναι τῆς ἰδέας, ὅτι τὸ βραβεῖον τοῦ Ἀβερωφείου διαγωνισμοῦ πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τὸν θάσαν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Ποτὲ οἱ κ. κ. Ἀνινος καὶ Τσι-κόπουλος δὲν ἔγραψαν τὸσον ὠραίας κοινῆς σκηνάς, ὅσον αὐτὰ ποδ διαπράττουν οἱ κ. κ. Δραγονίτης καὶ Παναγιωτοπούλου.

Εὐτυχὸς ἔγινε τὸ συλλαλητήριον τῆς Κυριακῆς, ποὺ ἀπέδειξε, ὅτι ὁ Ἕλληνας λαὸς ἐννοεῖ νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ κυρίαρχος. Ἡ συγκέντρωσις εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἦτο καταπληκτικὴ. Αἱ ἀφημερίδες ὑπελόγιζαν, ὅτι θὰ ἦσαν περισσότεροι ἀπὸ ἑκατὸν πενήντα ἄνθρωποι εἰς τὰ Προπύλαια. Εἶνε βεβαίως ὁ ἀριθμὸς ὑπερβολικός. Ἀλλὰ ἂν δὲν ἦσαν τόσοι, θὰ ἦσαν τοῦλάχιστον ἑκατὸν. Τόσοι εἶνε τῆς ἀρχῆς. Διότι εἰς τὸ τέλος, ὅταν ἐτελείωσαν οἱ ῥήτορες τοὺς λόγους των καὶ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἐπιτροπὴ, ἐδέχθη νὰ γίνῃ πενταμελής, κληθέντος ὅπως συμμετάσχω εἰς αὐτὴν ὁλοκλήρου τοῦ συλλαλητηρίου.

Ὅλα αὐτὰ ὀφείλονται εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ... Ἀγίου Βαρθολομαίου. Ἡ συμμετοχὴ τοῦ ἀειμνήστου τούτου ἁγίου εἰς συλλαλητήριον, τὸ ὁποῖον ἀγροικιῶνται τόσοι σκράτος, ἐδωκερῆθη καλὸς οἰονός. Οἱ Οὐγενότοι αὐτὴν τὴν φορὰν ἐφύλαξαν τὸ πετὶ τους.

Ὅπως ὁποῖτε ἀπὸ τὸ συλλαλητήριον αὐτὸ ἐξετιμήθη ἡ ἀνταπόδοσις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἡ γενναϊότης των. Κατόπιν τούτων, τὸσον ἐφοβήθη ἡ Κυβέρνησις, ὥστε ἀπὸ τὸν φόβον τῆς ἀπερσίσεως νὰ ἀπολύσῃ καὶ τοὺς λοιποὺς καθηγητάς τοῦ Πανεπιστημίου.

Λέγεται, ὅτι, ὅταν ὁ κ. Καζάκης ἐφώνησε: «Ἑλληνικὲ λαέ! τὰ δένδρα τοῦ κήπου τοῦ Πανεπιστημίου προσέκλιναν. Ὅταν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἢ τὰ ἐκίνησε ὁ ἀέρας;»

Ὁ Ρήγας ὁ Φεραῖος μᾶς παρεκάλει νὰ δηλώσωμεν, ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν Ρήγαν Νικολαΐδην, τὸν εἰσηγητὴν τῶν κατατομήσεων, αἵτινες ἔγιναν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Τὴν ἰδίαν παράκλησιν μᾶς ἔκαμε καὶ ὁ Ρήγας σπαθὶ τῆς τραπούλας. Κόβει καὶ αὐτός, ἀλλὰ ὅχι μὲ τὴν ἐπιτηδειότητα.

Ἡ Ἀλυσίδα ἔχασε τὸ ἔτερον τὸν ψυχολογικὸν τῆς κέντρον. Ὁ κ. Καρδαμάτης ἐπιμένει, ὅτι τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὸ ὅτι ἔδωκε παμύθητος τῆς Ἀλυσίδας ἐπαθὸν ἑλπίδας ποιοῦτος. Δὲν εἶναι ἀσχετος ὁμοῦ καὶ ὁ δίσκος τῶν περιβοήτων σαντιζῶν τῆς Ἀλυσίδας. Αἱ ἐβλογημένοι εἶχαν μίαν τέτοιαν ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ νὰ γοητεύουν τὸν κοσμάκη, ὥστε παρεκλήθησαν νὰ ἀποσυρθοῦν ἀπὸ τὴν Ἀλυσίδα, διὰ νὰ διορισθοῦν ἐπιτροπὸι εἰς τὰς ἐκκλησίας.

Οἱ ἱατροὶ εἶνε ἐνθουσιασμένοι μὲ τὸ Ζάππειον. Οὐδέποτε ἄλλοτε αὐτὴν τὴν

ΕΛΛΑΣ
ἐποχὴν εἶχαμεν εἰς τὴν πόλιν μας τόσα κρούσματα πνευμονίας, ὅσα παρουσιάζονται ἤδη ἐκ τοῦ θανατομοῦ τῶν ὠραίων ταϊνίων τοῦ κινηματογράφου.
Ἡ ἱατρικὴ Ἑταιρεία ἀπεράσιος δι' ἰδίων ἐξόδων νὰ τοποθετήσῃ δύο ἀκόμη κινηματογράφους, ἓνα εἰς τὸν Λυκαβητὸν καὶ ἓνα εἰς τὸν λόφον τοῦ Ἀστεροσκοπείου, χάριν τῆς υγιείας τῶν ἱατρῶν.
ΤΙΜ. ΣΤΑΘ.

ΣΑΝ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ
ΣΑΝ ΤΟΝ ΠΑΛΗΟ ΑΝΤΑΙΟ

Ἡ «Ἑλλάς» εἰς μίαν ὑποσημείωσιν στὸ φύλλο τῆς περασμένης Πέμπτης ἔγραψε μὴ τρομακτικὴν εἰδησίαν, τρομακτικὴν, ἀλλὰ καὶ χαρακτηριστικὴν συγχρόνως. Ἐπὶ κλίτων Ἑλλήνων οἱ 90 μόνον εἶναι γεωργοί. Εἰς τὰ 1870, ἐπὶ χιλίων ἑλλήνων οἱ 125 ἦσαν γεωργοί κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν. Οἱ ἑξήτοντες τὰ αἰτία τῆς ἐλλεινικῆς κακοδαιμονίας ἔξ μὴν πάντε μακροῦ. Ὁ λαὸς ποὺ ἀπῆκε τὸ χρυσόφρον τσαπὶ καὶ ἐπῆκε τὸν γρατσί τὴν πέννα ἡ τοῦ τυχοδιωκτοῦ τοῦ ραβδῖ, πέτορος καὶ χειρότερος ἔπρεπε νὰ κατανήσῃ καὶ πέτορος καὶ τρεῖς χειρότερος κατήχητες.

Λαὸς, τὸν ὅποιον τὸ ἱδικὸν εἶναι ἡ ἐκατοντά-δραμος ὑπαλλήλικα καὶ τὸ ἐπ' ἔρον ζῶντος κλει-σμοῦ ὅτι ἔνα σκονισμένο κοῦτι, ποὺ λέγεται γρα-φεῖο, δὲν εἶναι λαὸς ἔχων μέσα του ζῶν καὶ ἱδαν-νικὰ, εἶναι λαὸς τῶν ταπεινῶν τῆς ἀβύσσου στάσεως καὶ τοῦ σημερινοῦ παπαιοταλισμοῦ.

Ἀρρώστιας ἡ ἐλλεινικὴ ψυχὴ καὶ τῆς ἀρρώστιας τῆς αὐτῆς πύθης ἐξαιρέματα εἶναι τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον τὰ καμάρωματα...

Ἡ «Ἑλλάς» ἡ ὁποία μὲς παρέσχε τὴν μεγά-λην αὐτὴν εἰδησίαν, δὲν μὲς εἶπε ὅμως: «ἔνα ἄλλο Νεοελληνικὸ ἐξάνθημα. Τῆς ἀρρωστημένης μας ψυχῆς καὶ τοῦτο ἀπελπιστικὸ φαινόμενον: Ὅσοι Ἕλληνες δὲν ἔγιναν θεοειδῆται ἢ δὲν ἔφυγαν γυναικὶς γὰ τὴν Ἀμερικήν, ποιετικίζον.

Ἐκφανίσαι καὶ τούτῃ παραληρηματικὴ τῆς Ἑλ-ληνικῆς ψυχῆς ποὺ ἐξηντήθη, γιὰτὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν μητέρα γῆν καὶ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐστράφη ἔκει, ὅπου δὲν ἔπρεπε νὰ στραφῇ.

Αὐτὰ παθαίνει ὁ λαὸς ποὺ ἀντὶ νὰ καλλιεργῇ μελαγχρὸν οὐτάρ καὶ καλαμπόκι χρυσοκίτρινο, καλλιεργεῖ τραγῳδία μὲ λυγμώματα καὶ φάλλια ἀπλῆτες μελαγχρὶνές, Ἀνατολὲς κατὰ—ἐλὲ καὶ ὁσέως χρυσοκίτρινας...

Κι' αὐτὸς ὁ λαὸς ἀλλοτρεῖται αὐτὴ τὴ στιγμή ποὺ σὰς γράφω, περνοῦντας κάτω ἀπὸ τὰ παραθύρου μου, διαμετρεμένους γὰ τὸ Πανεπιστήμιον τὴν θεία ἀπολύμωσιν. (Τὶ καὶ ἂν μὰζ' ἢ τὰ ἔξω ἔ-κατῃκα καὶ 2—3 καλοῖς Τὸ προσεγγόμενον καλὸν εἶναι ἀσυγκρίτως καλλίτερον ἀπὸ τὸ μικρὸ κακὸ ποὺ συνεπέρσεται).

Βγαίνο καὶ βλέπω μέσα εἰς τὸν ὄχλον τῶν ἄν-θρώπων τῆς διαδύλαστος καὶ μερικὸς φοιτητὰς νὰ χειροκροτοῦν δυστυχῶς... Καὶ πάλιν μέσα μὲ μαυρὴν ἀπελπίαν καὶ ἀγῆδια ἀπερίγραπτη... Καὶ ἓνας ποὺ ἦλθε νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ νέος σπουδαστὴς ἀπὸ τὴν Βουλγαρίαν, ποὺ διηγεῖται τὸν Βουλγάρων φοιτητῶν τὰ βήλα ἱδανικά ποὺ συγκλονίζουσι τὰ στήθη των καὶ φέρουν τὰς ψυχὰς εἰς τῆς πατρίδος των τὸ σεβάστὸ τὸ μεγαλεῖος.

Καὶ ὁ ὄχλος ἀλλοτρεῖται περνοῦντας κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου...

Ὁ φίλος μου μὲ λέει: ἔπειτα καὶ γὰ τὸς φοιτητὰς τοῦς Ρώσους, ποὺ πετᾶνε σὰν παλαιο-κούρελο τὴ ζωὴ γὰ τὴν ἰδέαν!

Ἀλλὰ οἱ Ρώσοι εἶναι ἔλοι γεωργοὶ καὶ κτηνοτρόφοι, φίλοι μου, καὶ ζοῦν ἀπὸ τὴ γῆ, ποὺ δίνει δυνάμεις στὴ φυλὴ, ποὺ θὰ ἐμπιστευθῇ σ' αὐτὴν, σὰν σὸν παλῶ Ἀνταῖο... Ὅστε ποιηματικάν κάνουν, ὅστε τῆς θάλας ὠροκώστανας τὰ ψυχὰς περιμένουν γὰ νὰ γῆσουν...

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν Ἀράβων, ὁ ἔλλπος ἐπ' αἰσίου εἰς ἐκκοιπέντες ἔξη, ἡ δὲ φοβρὰς ἐκκοιπέντες ἔως τριῶντα. Ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ἔλλπου, προσθέ-τουν, πρέπει νὰ γίνεταὶ οὕτω πως: «Ἐπὶ τῇ

Αἱ ΓΡΑΦΟΥΣΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙ
ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ὅταν οἱ ἄνδρες γράφουν διὰ τὸν ἔρωτα, τὸ κάνουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ νὰ τὸν ἀνη-θοῦν. Οὐδέποτε τοιοῦτόν τι θὰ εἴρετε εἰς ἔργον γυναικὸς. Δὲν συγχέουν τὸν ἔρωτα μὲ τὴν φιλοδο-ξίαν. Δὲν περιττολογοῦν εἰς τὸ ἐμπορικὸν τοῦ μέ-ρος, οὔτε ἀναφέρουν ὅσα γίνονται ἐν ὀνόματι τῆς εἰς τὰ ὁποῖα ἄλλως τε ὁ ἔρως δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν. Τὸν χωρίζουν. Τὸν πέρνουν ἐντελὲς γο-ριστά.

«Τὰ σφοδρά πάθη, οἱ μεγάλοι ἔρωτες, γράφει ἡ κόρη μου Ἀρτεμῖς, εἶναι ὀλιγοίτεροι ἀπὸ ὅσον ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχὴ μας. Δὲν ἀναπτύσσονται εἰς ἓνα μόνον, ἀνεῖ τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδύνατον νὰ γῆσιν».

Ἡ κορίτσια Ἀρτεμῖς μὲ ὅλον τὸ ζῆλον καὶ σπινθηροβολοῦν αὐτῇ: ἀντίμα, ἔπειτα ἀπὸ μερι-κὴς σφοδρωτάτος καὶ ἐκτενέως κρίσεως περὶ τῶν συμπεριφορῶν τῶν ἄνδρων, γράφει τὰ ἑξῆς:

«Μάτην, ὁ ἔρως, σὲ καταφρονεῖ καὶ σὲ ἐβρι-ζοῦν. Πάντοτε εἰς σὲ προστρέχουν, ὅπως ἀντὶ-φῶν τὴν δύναμιν καὶ τὸ πῆρ...»

Ἐπειτα, εἰς ἄλλο μέρος, λέγει, ὅτι ἡ ὠλήθη ἡλικία τοῦ ἔρωτος εἶναι ἡ ὁμοῦς ἡλικία. Προ-σέδεται ὁμοῦ:

«Ὅταν ὁ χρόνος διηλθὲν ἐπὶ τῶν θλίψεων ἡμῶν καὶ τῶν ἐρώτων, ἡ καρδίαν μου, ἡ ὁποία ἔχει καθουσιάζει πλέον, μένει ἐκπληκτικὸς διὰ τὰς παραφορὰς τῆς».

Ἀλλὰ τὸ πάθος ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὸν πόνον, ὁ ὁποῖος τὸ φυλάττει, καὶ τοῦ ὁποίου εἶναι τὸ φυσικὸν ἄνθος.

«Τὸ πάθος, ὁ σφοδρὸς ἔρως, λέγει ἡ κ. Ταλει-ογάνδου, σπανίως δίδει τὴν εὐτυχίαν. Ὁ ἔρως τὴν δίδει καμνὴ φορὰ. Ἡ φίλια πάντοτε».

Ἡ κορίτσια Ἀρτεμῖς ἔλεγεν ἐπίσης:

«Τὸ μάλλον ἀγαπῶν ὄν εἶναι ἐκεῖνο, χάριν τοῦ ὁποίου ὑποφέρουμεν περισσότερον, διότι μὲς θίγει, μὲς ἐνδιέφερεν μεγαλῶς πᾶν ὅτι τοῦ συμ-βαίνει καὶ πᾶν ὅτι προέχεται ἐξ αὐτοῦ».

Ἐτερον ἄνθος τοῦ ἔρωτος εἶναι ἡ ἀγαθήτης.

«Ὅταν μία γυναίκα ἀγαπᾷ, συγχροεῖ καὶ αὐτὴ τὸ ἔργλημα ἀκόμη. Ὅταν δὲν ἀγαπᾷ πλέον, δὲν συγχροεῖ οὔτε αὐτὴν τὴν ἀρετήν».

Ἡ ὠρὴ αὐτὴ σκέψις εἶναι τῆς κ. Ταλειογάν-δου, σπανίως δίδει τὴν εὐτυχίαν. Ὁ ἔρως εἶναι τὸσον ἐπιεικής, διότι εἶναι τυφλός. Ἡ ἡλιγοσύναν σπιν-γνῶμην δὲν θίγεται ἡ μόνον παρὰ τῆς φίλης. Ὁ ἔρως δὲν βλέπει τὰ ἐλαττώματα, ἡ φίλις τὴν συ-χωρεῖ».

Ἡ σύγκρισις τῆς φίλης καὶ τοῦ ἔρωτος: Ἰδοὶ τί ἀποτελεῖ τὴν λεπτοτέραν ἐκδήλωσιν τῆς γυναι-κείας ψυχολογίας. «Ὁ ἔρως ἔζητε, λέγει ἡ κορίτ-σια Ταλειογάνδου, ἡ φίλις δίδει».

Ἀκόμη:

«Εἰς τὸν ἔρωτα ζοῦν ἀπὸ τὸ κεφάλαιον, τὸ ὁ-ποῖον καθ' ἑκάστην ἐλαττοῦται. Εἰς τὴν φίλιαν ζοῦν ἀπὸ τὸ εἰσὸδήμιον».

Ἡ κορίτσια Ἀρτεμῖς ἔλεγε: «Ἡ φίλις εἶναι δυσηρεστημένη διὰ τὸν ἔρωτα, τὸν ἑλπίδα, ὅπως ὁ πτωχὸς ἑλπίδα καὶ φθονεῖ τὸν πλούσιον».

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΤΟ ΑΚΑΝΘΙΝΟΝ ΣΤΕΜΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἀνελθόντες ὅμως γρήγορα εἰς ἐκινδύνους νὰ ἰσχυρὴν χεῖρ, δὲν ἐπῆραν, καὶ ἀπερσίσεως νὰ ἰσχυρὴν εἰς τὴν μοῖραν του.

Ἐννοεῖται ἡ ὑποχώρησις τοῦ ἐμελλε νὰ γῆνε προσηνῆς.

Ἐντὺς ὀλίγου ὁ γάμος τῆς Στρατονίκης μὲ τὸν βασιλεῖα τῆς Συρίας θὰ τοῦ ἐξηγγέλλετο μίαν συμ-μαχίαν τὸσον ἰσχυράν, ὥστε νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς Ἀθηναίους.

Μετὰ τὴν παρήγορον ταύτην ἐλπίδα, ἐστράφη πρὸς τὴν θρασύτητα.

Πολὺ καλὰ τοῦ εἶπεν, ὑποτάσσονται εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς πόλεως.

«Ὅτε ὁ στόλος σου δὲν πλέει ἤδη πρὸς τὸ θάλαρον».

Ἐπὶ ἔρως εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ὅτι δὲν τι-μωροῦν μόνον οἱ θεοὶ τοὺς ἀχαρίστους, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι.

Ὁ Ἀθηναῖος ἀπεδιδόσθη τῆς ναυαρχείας καὶ ἐπεκαρῶνθῃ μὲ τὰ πλοῖά του, ἐνθ' ὁ Διμήτριος εἶδε διαταγὰς νὰ στραφῇ πρὸς τὸν στόλον τοῦ πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον.

Εἰς τὴν Πελοπόννησον τοῦ ἀπέμειναν ἀκόμη πι-ναὶ πόλεις καὶ ὑπὲρ πάσης ἡ πλουσία Κόρινθος.

Ἐκεῖ θὰ ὀδήγηται τὰ πλοῖα του, ἐκεῖ θ' ἀπεδι-δάτο καὶ ἐκεῖθεν θὰ ἐκαναῖνεν ὅλην τὴν συμ-μαχίαν τοῦ πρὸς τὰς περιστάσεις, αἵτινες θὰ ἐπὶ τὸν γαζαῖον.

Ἡ Στρατονίκη, ἐντροπολοῦσα διαρκῶς νὰ φθάσῃ εἰς Ἀθήνας, ὅπου εἶχαν ὁμοῦ ἀποβῆσαν ὑπόσχε-σι νὰ συναντηθῶν μὲ τὸν Ἀντίοχον, ἤκουον ἀντι-πρὸς τὸν πατέρα τῆς νὰ εἶδῃ τὴν ἀπροσέ-δοτον ἐκείνην διαταγὴν.

Κατ' ἀρχάς, δὲν ἐφαντάσθη, ὅτι ἦτο δυνατόν ν' ἀλλοτρεῖται ὅσον καὶ νὰ μὴ μεταδοῦν εἰς τὰς Ἀ-θήνας.

Ἐνόμισεν ὅτι ἡπατήθη.

Ὁ φόβος τὸν κυμάτων, φαίνεται, ὅτι ἐβό-ρεται τὴν ἀκοὴν τῆς.

Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ πλείουν πρὸς τὸ Φάλη-ρον;

Ἐστειλε τὴν Μύρραν νὰ πληροφορηθῇ.

Ἡ Μύρρα τῆς τὸ ἐβεβαίωσε.

Ὅχι, δὲν εἶνε δυνατόν. Κάποιος λάθος συμβαίνει. Προσέταξέ μου νὰ τῇ τὸν πατέρα τῆς.

Ὁ βασιλεὺς ἦτο περιήλικος καὶ εἶχε ἀνάγκην, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τῆς παρουσίας τῆς θυγα-τρός του.

Εἶνε ἀληθές, τῆς εἶπεν. Αἱ Ἀθήναι μὲς ἀπο-βῶνται, διότι ἡ νύμφη σου.

Ἡ κόρη δὲν κατόρθωσε ν' ἀντισταθῇ. Ἐβερ-μάχη εἰς λυγροῦς.

Ἐκείνη δὲν ἔγινε πῶς νὰ δικαιολογήσῃ, τὰ ἐκράδα τῆς καὶ τὰ ἀπέδωκεν εἰς τὸν παρῶντον καὶ τὴν ἀδικίαν τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ κυβερνήται τῶν λαῶν εἰν' ἀεὶ ἐκτεταμένον εἰς τὰς μεταπολέμους αὐτάς. Μὴ στενοχωρεῖται καὶ κατὰ τὴν ἀντιφάσιν τῆς ἐκδικήσεως. Ἀλλὰ...

— Τὶ εὐτυχία!... ἐκράδαται ἡ κόρη, ἀνοίγουσα τὰς ἀγκάλας τῆς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ αὐτὴ τὸ διατῆ.

— Ἀγαπήτῃ μου, ἔπρεπε νὰ αἰσθανθῇ τὴν προσβολὴν ποὺ μὲς ἔκαμαν. Διὰ νὰ ποθῆσῃς τόσο πολὺ τὴν ἐκδίκασιν.

— Ὅτι δὲν εἶνε μόνον ἡ ἐκδίκασις ποὺ μὲ χαρο-ποιεῖ. Εἴμ' εὐτυχῆς, πατέρα μου, πολὺ εὐτυχῆς, δι' αὐτὸ ποὺ ἀκούω.

— Τόσον πολὺ;

— Δὲν ἤθελα οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι νὰ γῆν' ἐχθροὶ μὲς. Κάποιος προέβλεπε μὲς ἔλεγε, ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ γίνοντο φίλοι μὲς.

— Οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι; Τὶ ἐννοεῖς;

— Ὁ Σάλευκος καὶ ὁ υἱὸς του.

— Τοὺς συμπαθεῖς λοιπὸν τόσο πολὺ;

— Δὲν γνωρίζω ἂν τοὺς συμπαθῶ, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ γῆν' ἐχθροὶ μὲς. Τώρα εἰμ' εὐτυχῆς ποὺ τὸ ἀκούω. Ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ μάθω μὲ ποῖα ἀνταλλάγματα ἡγάρασε αὐτὴν τὴν συμμάχον.

— Χωρὶς κανέναν ἀντάλλαγμα. Ἀπ' ἐναντίας, ἐκτὸς τῆς συμμάχου, ὁ βασιλεὺς Σάλευκος μὲς προσέφερε: καὶ ἄλλην αὐτὴν. τὴν ὁποῖαν, ὁμο-λογῶ, δὲν ἐπερίμενα.

— Μὴ κάμνεις ν' ἀνυπερμονῶ.

— Καὶ ἡ εὐτυχία αὐτὴ, καλὴ μου κόρη, ἀνέκει εἰς σὲ. Ἐξ αἰτίας σου γίνεταί καὶ σὲ μόνον ἀπο-βλέπει.

— Μὰ τοὺς θεοὺς, δὲν ἐννοῶ.

— Δὲν ἀντάλλασται;

— Τὶ πράγμα;

— Δὲν ἡμπορεῖς νὰ μαντεύσῃς.

Κάποιος σκίρτημα ἀπέτομον ἡσυχάζει εἰς τὰ στή-θη τῆς ὁποίας.

Ἡτο δυνατόν; Τόση εὐτυχία; Μήπως ὁ Ἀντί-οχος;...

Ἐρπασσε τὰς χεῖρας τοῦ πατρός τῆς.

— Σ' ἐβρίσκω, τοῦ εἶπε μὲ προφανή ἄγωνίαν, εἰπέ μου γρήγορα... τί συνέβη;

— Βλέπω ὅτι ἐνδιαφέρεσαι πολὺ.

— Ὁ ναι, πάρα πολὺ.

— Αὐτὸ εἰν' ἀγαθόν.

— Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια; ἡρώτησεν ἑξαίρετος ἐκ τῆς χαρᾶς τῆς.

— Μήπως ἀγαπᾷ;

— Πατέρα μου!... εἶπεν ἐκείνη καὶ ἐκρυψε τὸ πρόσωπον.

— Ἐ λοιπὸν... ναι... ὁ βασιλεὺς μὲς τὸ ἐπρό-τεινε.

— Ὁ εὐτυχία!... ἐπρότεινε μὲς ἀκούσθηται.

— Δὲν ὁμολεῖς τώρα;

— Εἶνε πολὺ μεγάλο ὅτι ἀκούω. Εἴμ' εὐτυχῆς, πατέρα μου.

— Ὁ βασιλεὺς μὲς τὸ ἐπρότεινε ῥητῶς. Ὅσοι νὰ γίνῃ ἡ κόρη μου βασιλισσά τῶν ἀπερσμένων κρατῶν του.

— Καὶ σὲ;

— Τὸ ἐδέχθην.

Ἐπείσε εἰς τὰ γόνατα ἡ κόρη τότε καὶ ἐφίλου-σα τὰς χεῖρας τοῦ πατρός τῆς ἐπὶ τὴν ἄνοιξιν τῆς.

— Εὐχαριστῶ.

— Εἶνε μόνον τὴν περιέργειαν νὰ μάθῃ ἂν ἔ-χεσαι καὶ σὲ. Τώρα ἡμπορεῖται νὰ τοῦ τὸ ἀνα-γέλωτον.

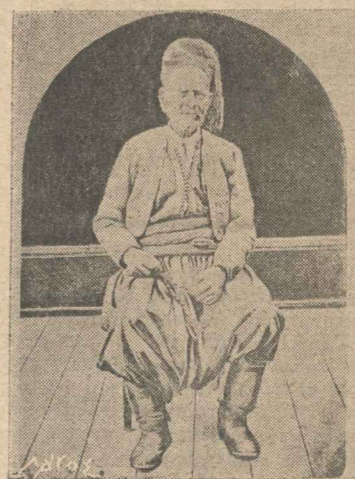
— Ἀλλὰ διατῆ δὲν ποὺ τὸ ἔλεγε ἀμέσως.

— Μὰ ἡμῶσιν ἐκείνος.

ΙΤΕΑ.—Τὸ ἐπίνειον τῆς Ἀμφίσης.

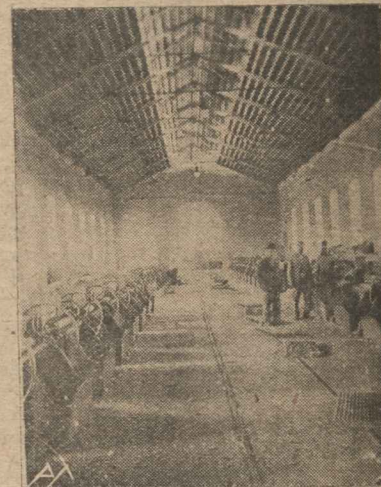
(Ἀποστ. ὁ κ. Φ. Ζουμάς, ἐξ Ἀμφίσης).

Γέρον Κόφης, δόξαρχος, παρεμβεθεὶς εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου. (Ἀποστ. ὁ κ. Γ. Γ. Μανουσαῆς, ἐξ Ἡρακλείου).

Ἡ Ἀμερικανὶς Μὶς Ἄννα Κορκάλλ, μνηστὴ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος, κ. Λάμ. Κορομηλά. (Ἀποστ. ὁ κ. Ε. Χ. Γρηγορόπουλος, ἐκ Σικάγου).

Αἰγύπτου.—Ἐργοστάσιον, ἔπου αἱ ἐκπομιστικαὶ μηχαναὶ βαμβακος.

ΑΘΗΝΑΙ.—Ὁμιλὸς Ἑλλήνων Ἀθλητῶν. (Ἀποστ. ὁ κ. Ν. Π. Μαΐζος).

ΘΕΣΣΑΛΙΑ.—Ὁ Πηνειὸς. (Ἀποστ. ὁ κ. Β. Βασιλάκης, ἐκ Καρτενρίου).

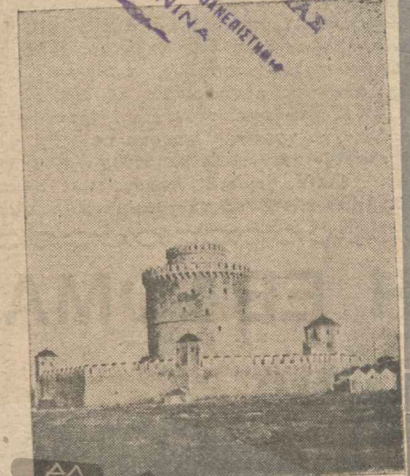
ΑΘΗΝΑΙ.—Ἑλληνικὸν Ἰππικὸν ἐν ἀναπαύσει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.—Ἡ ὁδὸς Τεουφίκ. (Ἀπ. ὁ κ. Κ. Φαρανῆς, ἐξ Ἀλεξανδρείας).

Ὁ μικρὸς Γ. Κοτιούλας, ἐκ Θεσσαλονίκης, μετὰ στολὴν ἀντάτου. (Ἀπ. ὁ κ. Γ. Παπαβασιλείου, ἐκ Θεσσαλονίκης).

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Ὁ μνημὸς Πύργος. (Ἀποστ. ὁ κ. Ε. Χ. Παπαδόπουλος, ἐκ Πειραιῶς).

Οἱ Καθηγηταὶ καὶ Μαθηταὶ τῶν Γυμνασίων Τριπόλεως καὶ Μεγαλοπόλεως ἐν ἐκδρομῇ.—(Φωτ. τοῦ κ. Ν. Μητροπούλου, Ἀποστ. ὁ κ. Γ. Γεωργαντῆς).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.—Ἡ Ἀβερφῆος Σχολή. (Φωτ. τοῦ κ. Α. Σπαναίου, Ἀποστ. ὁ κ. Ὁδ. Ἀγγελιάδης, ἐκ Καίου).

Η ΛΙΜΝΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

17

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Φροσύνη τὸν ἐκτύπησε μὲ ἐντρόμονες ὄφθαλμοὺς, μὴ ἐννοῶσα τί ἤθελε νὰ εἶπῃ.

— Ὁ ἄλλος ὅμως, χωρὶς νὰ διστάσῃ τῆς εἶπε:

— Γνωρίζω τὰ πάντα, κυρά μου... Τὰ ξέρω όλα...

Μὴν προπαθήσῃς νὰ μοῦ κρύψῃς τὸ παραμικρόν, γιατί ἐκείνος ποῦ μοῦ τὰ εἶπε δὲν λέγει ψέματα, παρὰ μονάχα εἰς ἑσένα.

— Ποῖος; ἡρώτης σχεδὸν μηχανικῶς καὶ ἀσυνείδητος ἡ Φροσύνη.

— Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν Μουχτάρ.

Η Φροσύνη ἔβαλε κραυγὴν καὶ ἐξηπλώθη εἰς τὸ πάτωμα λιπόθυμος.

Ἡ θύρα ἠνοιχθὴ ἀμέσως καὶ ἡ γράτα τροφῆς περιόδοις, ἀκούσασα τὰ διαμειψθέντα διὰ τῆς θύρας, ἔσπευσε νὰ παρούσχῃ τὰς βοηθείας τῆς εἰς τὴν προσκυλῆ καὶ παροῦσαν κυρίαν τῆς.

Καὶ πράγματι μετ' ὀλίγον ἡ Φροσύνη συνήλθεν. Ἀλλ' ἡ μορφὴ τῆς ἦτο ὁχρότερα ἀπὸ τὴν χειρουργὴν ὀμίλησιν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς βεβαρημένοι.

— Ἐστράφη καὶ ἐκτύπησε τὸν Ἀλῆν, ὅστις δὲν εἶχε καταλείπει ἀκόμη ἕνα πλαστὸν μενταγιό, τὸ ὁποῖον ἐπλάκωτο ἐπὶ τῆς μορφῆς του.

Ἡ βάρβα ἐξήλθεν ἀπὸ τὴν εἴθησαν.

— Γιατί στενοχωρεῖσαι μικρὴ μου; τῆς λέγει: πρὸς τὸ Ἀλῆν. Ἐνδομύξες, ἐπὶ δὲν τὰ ἡξερύω...

— Γνωρίζεις; ἡρώτης ἡ Φροσύνη, διατηροῦσα ἀκόμη μίαν τελευταίαν ἐλπίδα.

— Ὅτι ἀγαπᾷς τὸν Μουχτάρ...

Σὺ εἶπες ψέματα! ἐκράυαζαν ἐκείνη. Ὁ δὲς μου!... εἶπε ψέμα!... Καὶ ἤρχισε νὰ καταλαρδαίνεται πάλιν ἀπὸ νευρικὰ δάκρυα.

Ὁ Ἀλῆς ἐπὶ ἡσυχίᾳ...

— Φύγε! ἐκράυαζε... φύγε!... δὲν ἤμπορῶ νὰ σὲ βλέπω... Σὲ φοβοῦμαι... Φύγε!

Ὁ Ἀλῆς ἰδὼν τὴν ἀντίστασιν τῆς, ἔλεγε:

— Ὁ θὰ τὸ μετανοήσῃς, τῆς λέγει μὲ κάποιαν σπουδαίαν τὸν προσώπου.

— Ἀς τὸ μετανοήσω... Τὸ ξέρω... εἶσαι περὶ κατὰ λόγον νὰ σκοτώσῃς ἀνθρώπους, παρὰ νὰ ἀγαπᾷς... Κάμε, ἐπὶ θέλεις.

Ὁ Ἀλῆς ἔφυγε μὲ τὴν τρικυμῶσαν εἰς τὴν κεφαλὴν.

Δύο ἐδοξάμενος παρῆλθεν ἀπὸ τῆς συνάντησός τοῦ Ἀλῆ μὲ τὴν Φροσύνην, ὅποτε ἕνα νέον γεγονός ἤλθε νὰ ἐπιστεῦσθαι τὰ πράγματα.

Ὁ Ταχὴρ, παρουσιασθεὶς ἐνώπιον τοῦ αὐθέντου του, ἀνῆλθεν πρὸς αὐτόν, ἐπὶ ἔκαμε μίαν ἀνακάλυψιν ἐνοχοποιουμένην διὰ τὴν Φροσύνην.

Ὁ Ἀλῆς ἔβλεπε τὰς χεῖρας καὶ ἔβαινε τὴν προσοχὴν του, περιμένων ἀνυπόμονος ν' ἀκούσῃ τὴν συνέχισιν.

Τὸ εἶπε τότε ὁ Ταχὴρ, ἐπὶ τὴν πρωίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶπε μεταξὺ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἑλνῆρος ἱατροῦ Κυρίστου Κοντογιάννη, ὅποτε ἐνθὺ τὸν ἀπερίμενον εἰς τὸ ἰδιώτερον δωμάτιον, ὅπου εἶχε τὸ γραφεῖόν του, βλέπει μετὰ τὸν προσκεφαλαίων τοῦ σοφᾶ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκάθητο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἕνα τεμάχιον χάρτου ἐσφηνωμένον εἰς μίαν χαραγμὴν.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ ἀστυνόμος τοῦ Ἀλῆ, μὴ ἔχων ἄλλως τὰ καμμίαν σχέσιν πρὸς τὴν καλὴν ἀνατροφὴν καὶ διαζόμενος πιθανώτατα ἀπὸ τὰ κακὴν καὶ τοῦ ἐπαγγελματῆς του, ἤρπασεν ἀμέσως τὸ χαρτί ἐκεῖνο καὶ τὸ ἐξεδίπλωσεν.

— Ἐρεῖς λοιπὸν, Βεζύρη μου, τί ἦταν ἐκεῖνο τὸ χαρτί...

Ὁ Ἀλῆς ἀπερίμενος:

— Ἦταν ἕνα γράμμα τῆς Φροσύνης στὸν γιατρό...

— Γράμμα τῆς Φροσύνης; ἐρωτᾷ ἐκπλησσομένη ὁ Ἀλῆς... Ὅστε ἀγαπᾷ καὶ τὸν γιατρόν ἡ κυρά μου...

— Ὅχι, δὲν ἀγαπᾷ τὸν γιατρόν, ἀλλὰ τὸν ἔχει φίλον καὶ τοῦ ἐμπιστεύεται τὰ μυστικά της.

Ἐπαρσέναις τότε ὁ Ταχὴρ τὸ γράμμα, καὶ συγχρόνως τὸ ἀνέγνωσε πρὸς τὸν Κύριόν του.

Ἡ Φροσύνη ἔγραψε πρὸς τὸν Κοντογιάννην ὅλα τὰ συμβάντα μετὰ τὴν αὐτῆς τὴν Ἀλῆ, κατὰ τὴν συνάντησιν τὴν ὅποιαν ἀναγγέλλοι, ἐξέφραξε δὲ ὅλην τὴν τὴν ἀναγκάσιν καὶ τὸ μίσος κατὰ τὸν τυράνον, ἐνθὺ συγχρόνως ἐπῆνε τὸν ἀγαπῶν τῆς Μουχτάρ, ἐπειδή μὴ δυνάμεθα ὅτι δὲν ἔχῃ ἀγαπᾷ ποτὲ κανένα ἄλλον, καὶ εἰς τὸ τέλος παρεκάλε τὸν φίλον τῆς ἱατρὸν νὰ τὴν συμβουλεύσῃ πῶς ν' ἀποφύγῃ τοὺς ἐνσυχᾶς τοῦ τυράνου.

Ὁ Ἀλῆς ἔβλεπε σύσσωμος, ἐξόσων ἦκουε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης, πλήρης δὲ ὀργῆς καὶ ἀγανακτισμοῦ, ἐβόωνε, μάλιστα ὁ Ταχὴρ ἀτελείως τὴν ἀνάγνωσιν τῆς.

— Ἀλλ'... τὴν σκύλλα!...

Καὶ ἐδάγκασε τὰ χεῖρά του μέχρι αἱματώσεως. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κάποιος ἄκουσθαι ἡκούσθη εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ παλατιοῦ.

Ἐφ' ὧς ἐκείνη ὁ Ἀλῆς καὶ ἀνῆλθεν, καθὼς ἦτο πάντοτε, ὑποπευθεμένος πάντα θύρῳ καὶ παραθύρῳ, ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν καὶ τὴν ἤνοιξε βίαιως.

Μία χριστιανὴ κόρη μεταφέρουσα δαμῖα ἀπὸ τοῦ ἐσκαπαντῆρος του, δηλαδὴ ἀπὸ τοῦς ὑπηρέτας του, τοὺς ἀσχολουμένους εἰς τὴν ἀρπαγὴν, διὰ νὰ ἐγκλιθεῖν εἰς τὸ χαρμῆν.

Ἡ ἀθλίη νεανὶς δὲν ἤθελε μὴ κανένα τρόπον νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν φυλακὴν ἐκείνην, καὶ ὁρῶν τὰ ἐνδομύξια της, καὶ ἐβόωνε καὶ προσεπάθει νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τοῦς ἀρπαγᾶς της, καὶ τοὺς ὕβρις καὶ μετὰ μὲ αὐτοὺς ὕβρις καὶ τὸν Ἀλῆν.

Ὁ τυράνος τότε, καθὼς ἦτο ὁρῶν τὸν ἀπὸ τὸν γράμμα τῆς Φροσύνης, βλέπων τὴν κόρην ἐκείνην κλαίονσαν καὶ ἀκούον τὰς κραυγὰς καὶ τὰς ὕβρις της, ὁρῶνς ἐπ' αὐτῆς, μὲ ἀπαισίαν ἀσπράξας εἰς τὸ βλέμμα του, καὶ τὴν ἡρώτησε:

— Τί ἔχεις ἐσθ;

— Δὲν θέλω νὰ μὲ, φωνάζει ἡ ἀπελπισ κόρη καὶ σιωπᾷ, διότι ἡ φωνὴ τῆς ἀκούει τοῦ τυράνου.

Ὁ Ἀλῆς τότε ἐκτείνει τὰς δακτυλὰς χεῖρας του καὶ οὐρῶν μὲ αὐτὰς τὸν τυράνον λαμῶν τῆς κοραΐδος, τὴν ἀπαγγέλλει ἐκεῖ ἐνώπιον ὅλων, ἀποκτείνων συγχρόνως πρὸς αὐτὴν μίαν βελούρατον ὅβριον.

Οἱ ἀνθρώποι τοῦ παλατιοῦ ἦσαν συνεκτεταμένοι εἰς τὰ ἀποτρόπαια ταῦτα θεάματα καὶ δὲν ἐβόων πολλὴν συγκίνησιν.

Κατόπιν ὁ Ἀλῆς, τρέμων ἀκόμη, ἐπαγγέλλαν εἰς τὸν δωμάτιόν του, λέγων πρὸς τὸν Ταχὴρ:

— Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις πρέπει νὰ τελεωθῇ. Ὁ Μουχτάρ πρέπει νὰ σκοτωθῇ!

Ὁ Ἀλῆς ἔφυγε μὲ τὴν τρικυμῶσαν εἰς τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Ταχὴρ, ὅστις δὲν εἶχε ἀκόμη ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὸν πλαστὸν μενταγιό, ἔβλεπε τὸν Ἀλῆν, ἐν τούτοις, ὅταν ἦκουσε τὸν ἄλλον ἐκείνον ἀνθρώπον λέγοντα:

Ὁ Μουχτάρ πρέπει νὰ σκοτωθῇ ὡς ἀνὴρ βαθεῖαν συγκίνησιν εἰς τὰς στιγμὴς του.

Δὲν εἶπε πρᾶγμα συνένης νὰ ἀποφασίσῃ ἕνας πατέρας νὰ φονεύσῃ τὸ παιδί του ἐξ ἐρωτικῆς ἀντιπάθειας.

Καὶ ἐνῷκα τούτου ὁ Ταχὴρ ἐκτύπησε μὲ τὸν μὲν τὸν κύριόν του, καὶ τὴν στιγμὴν οὗτος ἐπρόφερε τὴν ἀπόφασιν τῆς καταδίκης τοῦ υἱοῦ τοῦ Μουχτάρ εἰς θάνατον.

Ἦδεν ὅτι ἦτο πολὺ ἐρεθισμένος, ἐπὶ ἔβλεπε ἀπὸ κορυφῆς μὲτρη ποδῶν, ἐπὶ συνέπα τὰ χεῖρά καὶ τὰς πατερίδας ἐκ νευρικῶν παρορμητικῶν καὶ ὅχι μόνον δὲν ἀντίτεινε, ὅχι μόνον δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἔσπευσε νὰ φύγῃ, διότι δὲν ἐγνώριζε καὶ ἐκείνος ποῦ ἤδυνάτο νὰ καταλήξῃ ἡ ὀργὴ τοῦ ἐξαρτωθέντος θυμοῦ.

Δὲν εἶχε ἄλλως ὁ Ταχὴρ καὶ καμμίαν διὰθεσιν ν' ἀντιτείνῃ εἰς τὴν βελούρατον ἀσπίδιν τοῦ αὐθέντου του.

Ἦτο ἐπίσης σκληρότερος ἀνθρώπος καὶ κατὰ φύσιν βαρύνων πλοῦσιν τοῦ Ἀλῆ νὰ χάσῃ πᾶν εἶδος ἀνθρωπιάτος, μὴ ἀκροατὴς τίποτε ἄλλο, παρὰ μὲ ποῖον τρόπον νὰ ἐκτελῇ τὰς θηριώδεις ἐμπνεύσεις τοῦ κυρίου του.

Ὁ ἀνθρώπος δὲ ὑπερπῶς ἕνα τυράνον, ἡσθάνθη ἅπ' ἐναντίας ἀγαλλίαςιν, διότι ἔβλεπε μετρημένην τὴν δεινότητα μετὰ τοῦ Ἀλῆ καὶ τοῦ υἱοῦ του πᾶσα δὲ οἰκονομική τις ἡ περιπατεῖται τοῦ κυρίου εὐαρεστέως συνήθειος τοῦ κακοῦ, ἡεὶς ὑπερπῶς.

Ἀπεφάσισε διὰ τοῦτο νὰ θέσῃ ταχέως εἰς ἐφαρμογὴν τὴν ἀπαισίαν διαταγὴν καὶ ἤρχισε τὰς παρασκευάς.

Ἡ ἀποφασιστὴ δὲ τὸν Ἀλῆν ἐκτύπησε πρὸς τὸν τυράνον τρέποντα ἐκ τοῦ φόβου, ὡς τρέμων ὅλοι οἱ δόλοιοι καὶ κρυφοὶ δολοφόνοι, διὰ μὲν τὸ ἐγκλημὰ τὸν ἐνώπιον τοῦ νόμου, διὰ δὲ τὴν ἀποτυχίαν ἐνώπιον τοῦ αὐθέντου του.

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς.

Τὴν δευτέραν νύκτα μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο, μίαν νύκτα τῆς ἀνείσεως, μὲν ἀσπύρον καὶ καίτα.

Ὁ Μουχτάρ, προεβλέπων εἰς τὴν ἀπαισίαν τῆς Φροσύνης, ἔβλεπε τὸν Ἀλῆν, ἐν τούτοις, ὅταν ἦκουσε τὸν ἄλλον ἐκείνον ἀνθρώπον λέγοντα:

Ὁ Μουχτάρ πρέπει νὰ σκοτωθῇ ὡς ἀνὴρ βαθεῖαν συγκίνησιν εἰς τὰς στιγμὴς του.

Δὲν εἶπε πρᾶγμα συνένης νὰ ἀποφασίσῃ ἕνας πατέρας νὰ φονεύσῃ τὸ παιδί του ἐξ ἐρωτικῆς ἀντιπάθειας.

Καὶ ἐνῷκα τούτου ὁ Ταχὴρ ἐκτύπησε μὲ τὸν μὲν τὸν κύριόν του, καὶ τὴν στιγμὴν οὗτος ἐπρόφερε τὴν ἀπόφασιν τῆς καταδίκης τοῦ υἱοῦ τοῦ Μουχτάρ εἰς θάνατον.

Ἦδεν ὅτι ἦτο πολὺ ἐρεθισμένος, ἐπὶ ἔβλεπε ἀπὸ κορυφῆς μὲτρη ποδῶν, ἐπὶ συνέπα τὰ χεῖρά καὶ τὰς πατερίδας ἐκ νευρικῶν παρορμητικῶν καὶ ὅχι μόνον δὲν ἀντίτεινε, ὅχι μόνον δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἔσπευσε νὰ φύγῃ, διότι δὲν ἐγνώριζε καὶ ἐκείνος ποῦ ἤδυνάτο νὰ καταλήξῃ ἡ ὀργὴ τοῦ ἐξαρτωθέντος θυμοῦ.

Δὲν εἶχε ἄλλως ὁ Ταχὴρ καὶ καμμίαν διὰθεσιν ν' ἀντιτείνῃ εἰς τὴν βελούρατον ἀσπίδιν τοῦ αὐθέντου του.

Ἦτο ἐπίσης σκληρότερος ἀνθρώπος καὶ κατὰ φύσιν βαρύνων πλοῦσιν τοῦ Ἀλῆ νὰ χάσῃ πᾶν εἶδος ἀνθρωπιάτος, μὴ ἀκροατὴς τίποτε ἄλλο, παρὰ μὲ ποῖον τρόπον νὰ ἐκτελῇ τὰς θηριώδεις ἐμπνεύσεις τοῦ κυρίου του.

Ὁ ἀνθρώπος δὲ ὑπερπῶς ἕνα τυράνον, ἡσθάνθη ἅπ' ἐναντίας ἀγαλλίαςιν, διότι ἔβλεπε μετρημένην τὴν δεινότητα μετὰ τοῦ Ἀλῆ καὶ τοῦ υἱοῦ του πᾶσα δὲ οἰκονομική τις ἡ περιπατεῖται τοῦ κυρίου εὐαρεστέως συνήθειος τοῦ κακοῦ, ἡεὶς ὑπερπῶς.

Ἀπεφάσισε διὰ τοῦτο νὰ θέσῃ ταχέως εἰς ἐφαρμογὴν τὴν ἀπαισίαν διαταγὴν καὶ ἤρχισε τὰς παρασκευάς.

Ἡ ἀποφασιστὴ δὲ τὸν Ἀλῆν ἐκτύπησε πρὸς τὸν τυράνον τρέποντα ἐκ τοῦ φόβου, ὡς τρέμων ὅλοι οἱ δόλοιοι καὶ κρυφοὶ δολοφόνοι, διὰ μὲν τὸ ἐγκλημὰ τὸν ἐνώπιον τοῦ νόμου, διὰ δὲ τὴν ἀποτυχίαν ἐνώπιον τοῦ αὐθέντου του.

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς.

Τὴν δευτέραν νύκτα μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο, μίαν νύκτα τῆς ἀνείσεως, μὲν ἀσπύρον καὶ καίτα.

Ὁ Μουχτάρ, προεβλέπων εἰς τὴν ἀπαισίαν τῆς Φροσύνης, ἔβλεπε τὸν Ἀλῆν, ἐν τούτοις, ὅταν ἦκουσε τὸν ἄλλον ἐκείνον ἀνθρώπον λέγοντα:

Ὁ Μουχτάρ πρέπει νὰ σκοτωθῇ ὡς ἀνὴρ βαθεῖαν συγκίνησιν εἰς τὰς στιγμὴς του.

Δὲν εἶπε πρᾶγμα συνένης νὰ ἀποφασίσῃ ἕνας πατέρας νὰ φονεύσῃ τὸ παιδί του ἐξ ἐρωτικῆς ἀντιπάθειας.

Καὶ ἐνῷκα τούτου ὁ Ταχὴρ ἐκτύπησε μὲ τὸν μὲν τὸν κύριόν του, καὶ τὴν στιγμὴν οὗτος ἐπρόφερε τὴν ἀπόφασιν τῆς καταδίκης τοῦ υἱοῦ τοῦ Μουχτάρ εἰς θάνατον.

Ἦδεν ὅτι ἦτο πολὺ ἐρεθισμένος, ἐπὶ ἔβλεπε ἀπὸ κορυφῆς μὲτρη ποδῶν, ἐπὶ συνέπα τὰ χεῖρά καὶ τὰς πατερίδας ἐκ νευρικῶν παρορμητικῶν καὶ ὅχι μόνον δὲν ἀντίτεινε, ὅχι μόνον δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἔσπευσε νὰ φύγῃ, διότι δὲν ἐγνώριζε καὶ ἐκείνος ποῦ ἤδυνάτο νὰ καταλήξῃ ἡ ὀργὴ τοῦ ἐξαρτωθέντος θυμοῦ.

Δὲν εἶχε ἄλλως ὁ Ταχὴρ καὶ καμμίαν διὰθεσιν ν' ἀντιτείνῃ εἰς τὴν βελούρατον ἀσπίδιν τοῦ αὐθέντου του.

Ἦτο ἐπίσης σκληρότερος ἀνθρώπος καὶ κατὰ φύσιν βαρύνων πλοῦσιν τοῦ Ἀλῆ νὰ χάσῃ πᾶν εἶδος ἀνθρωπιάτος, μὴ ἀκροατὴς τίποτε ἄλλο, παρὰ μὲ ποῖον τρόπον νὰ ἐκτελῇ τὰς θηριώδεις ἐμπνεύσεις τοῦ κυρίου του.

Ὁ ἀνθρώπος δὲ ὑπερπῶς ἕνα τυράνον, ἡσθάνθη ἅπ' ἐναντίας ἀγαλλίαςιν, διότι ἔβλεπε μετρημένην τὴν δεινότητα μετὰ τοῦ Ἀλῆ καὶ τοῦ υἱοῦ του πᾶσα δὲ οἰκονομική τις ἡ περιπατεῖται τοῦ κυρίου εὐαρεστέως συνήθειος τοῦ κακοῦ, ἡεὶς ὑπερπῶς.

Ἀπεφάσισε διὰ τοῦτο νὰ θέσῃ ταχέως εἰς ἐφαρμογὴν τὴν ἀπαισίαν διαταγὴν καὶ ἤρχισε τὰς παρασκευάς.

Ἡ ἀποφασιστὴ δὲ τὸν Ἀλῆν ἐκτύπησε πρὸς τὸν τυράνον τρέποντα ἐκ τοῦ φόβου, ὡς τρέμων ὅλοι οἱ δόλοιοι καὶ κρυφοὶ δολοφόνοι, διὰ μὲν τὸ ἐγκλημὰ τὸν ἐνώπιον τοῦ νόμου, διὰ δὲ τὴν ἀποτυχίαν ἐνώπιον τοῦ αὐθέντου του.

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς.

Τὴν δευτέραν νύκτα μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο, μίαν νύκτα τῆς ἀνείσεως, μὲν ἀσπύρον καὶ καίτα.

Ὁ Μουχτάρ, προεβλέπων εἰς τὴν ἀπαισίαν τῆς Φροσύνης, ἔβλεπε τὸν Ἀλῆν, ἐν τούτοις, ὅταν ἦκουσε τὸν ἄλλον ἐκείνον ἀνθρώπον λέγοντα:

Ὁ Μουχτάρ πρέπει νὰ σκοτωθῇ ὡς ἀνὴρ βαθεῖαν συγκίνησιν εἰς τὰς στιγμὴς του.

Δὲν εἶπε πρᾶγμα συνένης νὰ ἀποφασίσῃ ἕνας πατέρας νὰ φονεύσῃ τὸ παιδί του ἐξ ἐρωτικῆς ἀντιπάθειας.

Καὶ ἐνῷκα τούτου ὁ Ταχὴρ ἐκτύπησε μὲ τὸν μὲν τὸν κύριόν του, καὶ τὴν στιγμὴν οὗτος ἐπρόφερε τὴν ἀπόφασιν τῆς καταδίκης τοῦ υἱοῦ τοῦ Μουχτάρ εἰς θάνατον.

Ἦδεν ὅτι ἦτο πολὺ ἐρεθισμένος, ἐπὶ ἔβλεπε ἀπὸ κορυφῆς μὲτρη ποδῶν, ἐπὶ συνέπα τὰ χεῖρά καὶ τὰς πατερίδας ἐκ νευρικῶν παρορμητικῶν καὶ ὅχι μόνον δὲν ἀντίτεινε, ὅχι μόνον δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἔσπευσε νὰ φύγῃ, διότι δὲν ἐγνώριζε καὶ ἐκείνος ποῦ ἤδυνάτο νὰ καταλήξῃ ἡ ὀργὴ τοῦ ἐξαρτωθέντος θυμοῦ.

Δὲν εἶχε ἄλλως ὁ Ταχὴρ καὶ καμμίαν διὰθεσιν ν' ἀντιτείνῃ εἰς τὴν βελούρατον ἀσπίδιν τοῦ αὐθέντου του.

Ἦτο ἐπίσης σκληρότερος ἀνθρώπος καὶ κατὰ φύσιν βαρύνων πλοῦσιν τοῦ Ἀλῆ νὰ χάσῃ πᾶν εἶδος ἀνθρωπιάτος, μὴ ἀκροατὴς τίποτε ἄλλο, παρὰ μὲ ποῖον τρόπον νὰ ἐκτελῇ τὰς θηριώδεις ἐμπνεύσεις τοῦ κυρίου του.

Ὁ ἀνθρώπος δὲ ὑπερπῶς ἕνα τυράνον, ἡσθάνθη ἅπ' ἐναντίας ἀγαλλίαςιν, διότι ἔβλεπε μετρημένην τὴν δεινότητα μετὰ τοῦ Ἀλῆ καὶ τοῦ υἱοῦ του πᾶσα δὲ οἰκονομική τις ἡ περιπατεῖται τοῦ κυρίου εὐαρεστέως συνήθειος τοῦ κακοῦ, ἡεὶς ὑπερπῶς.

Ἀπεφάσισε διὰ τοῦτο νὰ θέσῃ ταχέως εἰς ἐφαρμογὴν τὴν ἀπαισίαν διαταγὴν καὶ ἤρχισε τὰς παρασκευάς.

Ἡ ἀποφασιστὴ δὲ τὸν Ἀλῆν ἐκτύπησε πρὸς τὸν τυράνον τρέποντα ἐκ τοῦ φόβου, ὡς τρέμων ὅλοι οἱ δόλοιοι καὶ κρυφοὶ δολοφόνοι, διὰ μὲν τὸ ἐγκλημὰ τὸν ἐνώπιον τοῦ νόμου, διὰ δὲ τὴν ἀποτυχίαν ἐνώπιον τοῦ αὐθέντου του.

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς.

Τὴν δευτέραν νύκτα μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο, μίαν νύκτα τῆς ἀνείσεως, μὲν ἀσπύρον καὶ καίτα.

Ὁ Μουχτάρ, προεβλέπων εἰς τὴν ἀπαισίαν τῆς Φροσύνης, ἔβλεπε τὸν Ἀλῆν, ἐν τούτοις, ὅταν ἦκουσε τὸν ἄλλον ἐκείνον ἀνθρώπον λέγοντα:

Ὁ Μουχτάρ πρέπει νὰ σκοτωθῇ ὡς ἀνὴρ βαθεῖαν συγκίνησιν εἰς τὰς στιγμὴς του.

Δὲν εἶπε πρᾶγμα συνένης νὰ ἀποφασίσῃ ἕνας πατέρας νὰ φονεύσῃ τὸ παιδί του ἐξ ἐρωτικῆς ἀντιπάθειας.

Καὶ ἐνῷκα τού

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΕΡΟΥΝ ΤΑΣ ΚΑΛΥΠΤΡΑΣ (VOILES) ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΔΙΑ ΝΑ ΚΑΘΙΣΤΑΝΤΑΙ ΘΕΛΚΤΙΚΑΙ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ „ΕΛΛΑΔΑ“

ΝΕΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΠ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΤΥΠΟΙΣ „ΚΡΑΤΟΥΣ“ Θ. ΤΖΑΒΕΛΛΑ, ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 1